

LA LOBA - FARKASASSZONY

Él egy öregasszony egy világ szeme elől elrejtett helyen. Mindenki tudja, hogy ez a hely létezik, de csak kevesen látták. Mint a kelet-európai tündérmesék öregasszonyai, ő is arra vár, hogy eltévedt vándorok, valami után kutatók vetődjenek tanyájára.

Nagyon óvatos, sok mesében szőrös, mindig kövér, és kerüli más teremtmények társaságát. Károg és kotkodál, általában inkább állati, mint emberi hangokat ad ki.

Azt mondják, Tarahumara indián terület málladozó gránitlejtőin lakik. Mások azt mondják, Phoenixen kívül, egy kút mellett van eltemetve. Volt, aki látta, hogy délre, Monte Alban felé tartott egy kiegészített autóban, aminek hátsó ablakát kilőtték. Azt is mondják, hogy El Pasotól nem messze az autót szélén áll, hogy teherautók mellett vadászpuskán lovagol a mexikói Moreliába, és látták már az Oaxaca melletti piacra menni különös formájú rőzseköteggel a hátán. Sok neve van: La Huesera, Csontasszony; La Trapera, Gyűjtőgető; La Loba, Farkasasszony.

Egyetlen foglalatossága a csontok gyűjtögetése. Sokan úgy tudják, hogy különösen azokat gyűjtögeti, és őrizgeti, amelyeket az a veszély fenyeget, hogy elvesznek a világ számára. Barlangja teli a sivatag legkülönbözőbb teremtményeivel, szarvasoknak, csörgőkígyóknak, varjaknak csontjaival. De állítólag elsősorban a farkasokkal foglalkozik.

Hegyeken és kiszáradt folyómedrekben kúszik, mászik, átrostál mindent farkascsontok után kutatva, s amikor aztán összerakta az egész csontvázat, amikor az utolsó kis csont is a helyére kerül és ott áll előtte a gyönyörű fehér szobor, akkor leül a tűz mellé, s kigondolja, mit énekeljen.

Amikor eldöntötte, az alak fölé áll, fölé emeli karját, és énekel. Akkor a farkas bordacsontjai és lábcsonthajái lassan megtelnek hússal, s az állatot lassan bunda fedi be. La Loba énekel még egy kicsit, s a teremtmény még inkább megtelik étellel; bozontos, erős farka felfelé kunkorodik. La Loba tovább énekel, s a farkas lélegezni kezd.

La Loba folytatja mélyről jövő énekét, amibe a sivatag beleremeg, s a farkas kinyitja szemét, felugrik, és elfut a kanyonban. Futás közben, vagy a gyorsaság miatt, vagy azért, mert útközben megmártózott egy folyóban, vagy mert egy napsugár vagy holdsugár éppen az oldalát érte, a farkas egyszerre nevető asszonnyá változik, és szabadon száguld tovább a horizont felé.

Ezért tartják úgy, hogy ha az ember a sivatagban vándorol és közeleg az alkony, s kicsit talán már el is tévedt, el is fáradt, akkor szerencséje van, mert lehet, hogy megtetszik La Lobának, aki megmutat neki valamit - valamit a lélekből.

